

יומנו הקבוצה

העין צבי

ירושלם - ז' בחבט תשכ"ח
750 מס' - 5.1.1968

יד לרעים

השבוע זועזענו ממותו של זאב ברגר. סרה חלף שבוע ימים וברצוננו למחשבה מה יכול היה לקרות בתאונה בדרך ללדינו אל בית הספר ובשמנו לרוחה כאשר התברר כי במצע מאתגרי-אסרן, שערות, טפורות לאחר מכן יכלנו לברך על בן חדש שכולד לצו.

מה פלא כי שבוע זה מביט אותנו להרהור ולמחשבה.

*

מתצו בקבריה בזכרון יעקב. כבר ארכו החודות של קברותינו. כאן בבית אין אף פינת התיחדות אחת, כאילו מתפלמים אנו במתכון ממציאות המות בתוכנו. כאשר בט-אלת אם מילידי אפריקה השחורה על מספר בניה, צוהגת היא להשיב: יח לי מספר כ זה וכזה על ילדיה, חלקט חיים חלקט מתיו. לילידי היבנות השחורה ברור ומובן כי החיים והמתים דרים יחדיו. כאשר בימינו אלה סוחררה ירוחלית, אמר פרטון הרדיו: אנו בטרוו כי חללי מלחמת הקומ-מיות יחד עם חללי כל הצורות היו אתנו ברגע זה. כולנו הבינו את אשר רצה לבטא.

*

אין אנו סוכנים חבריה ראובנים ורעים אשר בזכותם - גם בזכותם - אנו קיימים. צבאל את חבת החלטים דאת לקח השבוע, בחליט וביגט להקיס פינה אחת במחבה לזכרון ולהתיחדות.

*

זאב בורגר היה ממעפילי "פטריה". באניה זו היו לנו חברים רבים. טזיט הבטחנו לעצמנו כי לא נשכח אותם. היו בתוכנו גבורים אמיתיים אשר בהקרבתם קדשו את כל המעטה הזולאי של תזועתנו. החזיט חלפו. מי זוכר עוד את הצט ונדל? מי זוכר עוד את אלפרד זלביגר? חברינו היו. מיטב חברינו.

בכל כפר קטן בכל ארץ ישנה מאבה לזכר הגבורה שהפכה אגדה. בעטה גם אנו את הזכר ובפינת הזכרון ציוד יד לזכרה של גבורה זו ולגבורת כל אלה להח אנו חייבים את החיים דאת הימולת לקיים חג חלוחלים.

זרבה עלינו לעשות את הדבר. כטט שחרבה עלינו להמטיך ולחיות ולבנות.

זאב ברגר איננו

זאב ברגר - וולפגנג כפי זקרא
 בגרמנית - נולד בעיר הינדנבורג
 ביום 21.2.1916 .
 לזאב זרות אחת החיה בארגנטינה.
 בגמר ח' כיתות יצא להכשרה
 ביעסען ובזוינדורף ועלה ארצה
 אחרי פרוץ המלחמה באגדת המעפילים
 "פסיפיק". האגדה בתחילת וצוטעה
 הועברו לאגדה "פסדיה" לגרוס.
 לאחר משימתה של "פסדיה" בילה

שנה בחו"ל במחנה עתלית מחם הציע אליזר. היה חבר בקבוצתנו מאז 1943.

*

אדוני, מה אדם
 ימיו כצל עובר
 הלא בסוד ודם!
 ולא ידע בצדו.
 פתאום יבוא אידו
 דיטכב ויודם...

(שלמה אבן גבירול)

באנו להפריד ממך, זאב,
 כל חבריך ובני ביתך. באנו להפריד ממך וקשה עלינו הפרידה.
 שנים כה רבות חיית עמנו. כה רבות החזירות המשותפות והמעשים המשותפים,
 כה חזק הקשר אשר בקשר בינינו.
 באת אלינו כמעפיל. כגוצב גבורות בחטאי התקרבות למולדת. באגדת הנידונים
 לגרוס, על סיפונה של "פסדיה", הצטרף קולך לקול הזאקה הגדולה ולבטורת
 המרד הגדול של חלוצי יוראל.
 באת ובמהרה היית לאחד מאנשינו, חלוץ בבנין מוסק וקלאי שלא בחן בקרע.
 שנים עמלת בבנין מוסק החי במסין צבי - דיר ורפת ולול - ומכאן למשימה
 חדשה - עצי הפרי.
 עזפית קשים היו והיננו עזפית אלה במטקנו. חסרנו התנאים המוקדמים הצורניים
 להח. לבנותם מטמע מובק בלתי פוסק, מטירות ללא גבול, יבל, מאמץ ואכזבות
 מרות.
 ראתה מצניע לכת, חביב לחבריך, באמן ועדין נפח.
 במסין צבי בגית ביתך רביתך הקטן חלק הביתנו הגדול. רק מעטים ידעו לבנות
 בית פרטי כה חם ומפחפחתי ופתוח לרוחה ומתמזג עם הצבור. ראתה עומד בדאמ
 הבית, בעל רטוב ראב ראב מאמץ, מרכז אהבה ורצון טוב.
 זה חזיקנו רבים באבקת עם המולה. בחרדה עקבנו אורי מלחמתך. מה סמנו לראותך
 שרב בבית, לדעת כי שבת וכי יתה בתוכנו וקוינו חלא יארכו הימים ותחזור
 ותחיה עמנו כבכל השנים. האמנו כי בימים אלה, בהם כרובם הדוע לעצמו זרכים
 חדשות לספור בלבו של אדם, מותרת לנו העקרה כי תבריא.
 לא התבטמו תקוותינו. לבך הפטיק לפערם. מה לא היינו צופנים אילו יכולנו
 להחזירך אלינו. כדברינו של שמואל הנביא: "ולו יחוב, במו כופר פדיתיהו
 בכל-יח-לי, אבל מה אעשה היום ואלה מטפסי אלי."